

tero pojeta moška pevska zbor iz St. Janža na Dravskem polju in Svečine. Po maši bo na prestoru pred cerkvijo fantovsko zborovanje, na katerem bo govoril predsednik KA g. ravnatelj Franc Jerebič in drugi fantje. Fantje, pridite v obilnem številu, da se oddolžimo spominu velikega mladinskega A. M. Slomška, in da se znova navdušimo za Slomškove vzore in ideje.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Tukajšnje prosvetno društvo je priredilo v nedeljo dne 7. avgusta priljubljeno igro s petjem »Revček Andrejček«. Udeležba kakor tudi izpeljava igre je bila razveseljiva. Tudi pri naših ljudeh se že opaža veliko zanimanje za take prireditve. Sedaj pa nekaj o igri sami. Glavno vlogo je prav izvrstno izpeljal naš nam vsem že itak znani organist. On je kot nalašč rojen za oder. Poleg prav prijetnega tenorja ima tudi jako dobro mimiko. Radi tega se je že v prvem dejanju vsem slušateljem jako prikupil. Tudi »Marička« je bila prav posrečena. Ostale vloge so bile deloma dobre, deloma pa se je opazilo nekoliko neokretnosti. Pa nič zato. Z vajo bo sčasoma že šlo. Saj od kmetskega ljudstva tega niti zahtevati ne moremo. Prav dobro se pa je odrezal »stari pevskega zbor«, ki je v kratkem času naštudiral »venček domačih pesmi«, par je gotovo precej težka skladnja za tak zbor. Tudi »novi zbor«, sestojec iz samih mladih pevcev, se je precej dobro obnesel. Posebno sopran in alt imata nekaj prav dobrih moči. Glavna zahvala pa gre gotovo našemu vič. g. župniku Erhatici, ki je žrtvoval mnogo prostega časa, samo da bi svojim faranom zadostil. Največ pa je pri vsem tem trpel naš organist, kateremu je marsikatera noč ostala svetla. Neumorno je vadil svoje pevce in zraven tega še študiral glavno vlogo. Ne smemo pa pozabiti g. Snudria. To je naš trgovec, ki povsod in vedno ustreže svojim odjemalcem, če le more. On je kar svoj magacin odstopil za prizorišče. Najlepša hvala vsem sodelujočim, kakor tudi posetnikom naše prireditve!

Polzela. Kdo ni z zanimanjem čital napete povesti Januša Goleca »Trojno gorje«, ki je izhajala v »Slovenskem Gospodarju« in katere prvi del je obsegal borbo naših prednikov za kmečko pravo. Podobna tej, čeprav snovno in oblikovno popolnoma drugačna je

založila »Kmečki punt«, ki se bo igrala v nedeljo dne 4. septembra v Prosvetnem domu. Igra obsega pet dejanj z desetimi spremembami. V njej nastopa 65 oseb (45 moških ter 20 žensk) in bo cela predstava trajala približno tri ure. Na ta dan vsi prav uljudno vabljeni v naš Prosvetni dom!

*

Iz preteklosti železnice.

Pred 107 leti je stekla prva železnica na progi Liverpool—Manchester. Za poskušnjo so dovolili 30 potnikom vožnjo, ki pa ne sme biti hitrejša kakor 40 km na uro. Vendar se je vkljub tej omejitvi vse upiralo taki strašni hitrosti. Rekli so, da je taka hitrost škodljiva za tiste, ki se bodo vozili v vozu in tudi za nedolžne gledalce ob plotu, ki bodo dobili omotico od take brzine, ali pa bodo celo znoreli.

Ko so v Ameriki uvedli v brzovlakih prve jedilne vagonce, so se temu poizkusu najsilovitejše uprli vsi kolodvorski restavraterji. Protestirali so v interesu zdravja potujočega občinstva, da bi se taka norost dovolila. V protestu so rekli: »Uživati hrano v tresočem se in majajočem se železniškem vozu je nevarno za zdravje, ker lahko povzroči, da se čreva zmešajo.« Železniške družbe so ta protest kolodvorskih restavraterjev ukrotile na ta način, da so jih povabile k sodelovanju pri družbi, katere se je osnovala za vzdrževanje jedilnih vagonov. No in kolodvorski restavraterji so zdaj uvideli in proglasili: »Silna dobrota je za vsakega potujočega, ki se resno briga za svoje zdravje, če more mirno sedeti v jedilnem vagonu ob pogrneni mizi ter v miru in z dobrim tekom uživati obed, zraven pa skozi okno gledati vedno menjajočo se sliko pokrajine.«

Leta 1860 je pruski minister za delo v posebni okrožnici vprašal vse podrejene organe za svet, ali ne bi kazalo v železniških vlakih vpeljati stranišča. Skoro vsa železniška ravnateljstva so odgovorila, da se kaj takega skoro ne

spodobi. Ker pa je občinstvo le zahtevalo, da se vlaki opremijo tudi s stranišči, se je pruska vlada udala in sprejela kompromis, ki se je glasil: »Stranišča se vpeljejo v železniške vlake, a kdor jih hoče rabiti, mora plačati 10 srebrnih grošev.«

Jurij Pullman, iznajditelj in tovarnar svetovno znanih in po njem imenovanih železniških voz, je prišel na misel graditi take vozove, ko se je neko noč vozil iz Chicaga v St. Louis v starih majhnih vozovih, ko je moral vso noč prečepeti v kotu brez spanja. Leta 1859 je napravil (tedaj je bil še mlad inženjer) prvi spalnici voz, ki pa je bil kurjen še z železnimi pečmi na drva in razsvetljen s svečami. Še le pozneje so vpeljali petrolejke, medtem ko so železne peči še dolgo ostale.

Koliko je verjetnosti, da se dandanes človek ponesreči na železnici? Moderna statistika je izračunila, da se ena huda nesreča primeri v splošnem na vsakih 121 milijonov prevoznih kilometrov. Zatorej bi se moral človek voziti 121 milijonov km (pri sedanji hitrosti naših vlakov bi se po tej progii vozil 150 let dolgo), da bi mogel z gotovostjo pričakovati, da se bo skoraj ponesrečil.

Dravograd. Proslava obletnice olepševalnega društva v Dravogradu. Eno leto je že minulo, odkar smo ustanovili v Dravogradu društvo, katero skrbi za lepoto dravogradskega trga in tujski promet v Dravogradu. Prva čast gre našemu predsedniku g. Körtu. Predno je začelo društvo delovati na tem olepševalnem polju, je moralo imeti tudi druge zaslombe, katere so mu pomagale pri delu, da se je moralo društvo oživeti in priti na cilj, katerega je tekom enega leta tudi doseglo. Olepševalno društvo ima za seboj skozi eno leto jako lepe uspehe, prirejalo je razne pri-

zadnjikrat; ker le predobro je poznala neizprosno srce svojega gospodarja.

Težke misli so rojile tudi po njegovi glavi. Naposled naglo vstane, kakor nekdo, ki se je končno s prepričanjem in trdnim sklepom odločil za nekaj gotovega. »Če ta zmaga, zgubljeni smo mi! Pa vsaj v moji hiši ne bo praznoval svo-je zmage!«

Pozno v noč je ostal rabi Jehuda na strehi v večernem hladu, ki mu je prav dobro dejal; ker njegovi živci so bili po hudem dušnem boju močno razburjeni. Stojte je razprostrl roke ter začel moliti predpisano večerno molitev (tefilah). Kdor je kedaj v takem času gledal tje čez ravne strehe hiš kakega mesta na Jutrovem ter opazoval samotne temne postave častitih molečih očakov, ne pozabi tako kmalu slovesnega prizora. Po sosednih strehah je potihnil šum in krik. Ljudje so spoštljivo dejali: »Rabi Jehuda moli!«

Tempelsko službo božjo (daritve) je opravil le en, Levijev rod (leviti); Kristus in apostoli so hodili »v tempel molit«. Shodnice (sinagoge)

farizejev še za časov Kristusovih niso bile molilnice, ampak prosvetne dvorane (šole), kjer se je bralo ter po branju razlagalo Sveto pismo. Ljudstvo je smelo prihajati poslušati, in sicer je bil možem določen prostor v pritličju, ženskam na galeriji; torej stroga ločitev po spolu. — Farizeji — »pharaš« pomeni »biti izločen od ljudstva (kle-ros), odlikovati se v čem« — so bili organizirana družba s privrženci iz vseh dvanajstih rodov izraelskih. Rabi seveda ni bil vsak; rabinsko dostojanstvo se je podeljevalo le nekaterim in sicer »s pokladanjem rok«. Vsi pa so bili veliki gorečniki za postavbo božjo v besedi in dejanju, tudi javno so jo pripoznavali kot ravnilo svojega življenja. Doslej torej bi bilo vse prav! Saj tudi Nikodem, učenec Jezusov, ki je točno po predpisih pomagal izvršiti njegov pogreb, je bil farizej in »učenik v Izraelu« (Joa. 3, 10). — Česar pa je posamezen tak gorečnik za čast božjo zmožen bil, bomo videli — jutri!

(Dalje prihodnjik.)

tu živali, ki se tudi mene boje.

Povratek k ročnemu delu.

Tvornica za cigarete »Perusa« v Monakovem je tvegala interesanten poskus. Nastavila je več sto delavk za ročno izdelovanje cigaret in se hoče poslužiti tega načina izdelovanja cigaret še v večjem obsegu. Po eni strani je to storila zaradi tega, da nekoliko zmanjša veliko brezposelnost, po drugi strani pa zato, ker so z roko izdelane cigarete dejansko mnogo boljše od strojnih izdelkov. Tvorničarji upajo, da jim bo glede na ta postopek tudi država znižala nekatere davke.